

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/298/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3102899911
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3102899911.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: J. zastúpeného S. proti žalovanej: E., v konaní zastúpenej J. o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27.februára 2017, č.k. 8C/637/2002-922, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej voči žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie rozhodol tak, že bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej, ktoré zaniklo rozvodom ich manželstva dňa XX.XX.XXXX, sa vyporiadava tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej sumu 3.598,77 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Štátu sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 50 % (výrok II.). Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, ktoré zaniklo právoplatnosťou rozsudku súdu o rozvode jeho manželstva so žalovanou dňa XX.XX.XXXX a na ktorom vyporiadaní sa so žalovanou mimosúdne nedohodli. Uviedol, že majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov tvorí bytové zariadenie nachádzajúce sa v byte žalovanej v B. na ulici Q., akcie spoločnosti D. a nakoniec peňažné prostriedky v sume 9.500.000,- Sk (315.342,22 eur) pochádzajúce z menovanej spoločnosti, ktoré si žalovaná ponechala výlučne pre seba. Ďalej žiadal pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadniť aj investície do bytu žalovanej v B. na ulici Q. ktoré sa uskutočnili počas trvania manželstva zo spoločných prostriedkov. Na druhej strane žalovaná žiadala, aby súd v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov vyporiadal byt v B. na V., ktorý žalobca kúpil počas trvania manželstva zo spoločných prostriedkov na meno svojho syna R. a garáž, ktorú žalobca dostal ako odmenu za svoje právne služby a bez jej súhlasu ju previedol na svoju milenkú, terajšiu manželku S. Žalovaná tiež žiadala, aby súd vyporiadal podnik žalobcu ako advokáta a súdneho znalca, peňažné prostriedky v sume 2.000.000,- Sk (66.387,84 eur), ktoré žalobca vybral z účtu T. a ponechal si ich, odmenu 1.150.000,- Sk (49.790,88 eur), ktorú dostal žalobca za právne služby pre spoločnosť D. 200.000,- Sk (6.638,78 eur), ktoré dostal žalobca za právne služby od pána I. R. a nakoniec aj odmenu, ktorú si žalobca vyplatil ako správca konkurznej podstaty úpadcu Y.. Ďalej žalovaná žiadala vyporiadať poistné plnenie 340.000,- Sk (11.285,93 eur), ktoré žalobca dostal za odcudzené auto zn. X. a pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadniť aj investície do bytu syna žalobcu v B. na ulici Q., investíciu do štúdia syna žalobcu R. v zahraničí i vklad do

nadácie K., ktoré všetky investície sa uskutočnili počas trvania manželstva zo spoločných prostriedkov. V predmetnej právnej veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom pod č. k. 8C/637/2002-557 zo dňa 09. apríla 2013, ktorým vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán, ktoré zaniklo rozvodom ich manželstva dňa XX.XX.XXXX tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 28.494,71 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie o náhrade trov konania si súd vyhradil podľa § 151 ods. 3 O.s.p. na dobu po právoplatnosti rozsudku. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, svojim uznesením pod č. k. 6Co/384/2013-602 zo dňa 28. augusta 2013 vyššie uvedený rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a opätovne rozsudkom pod č. k. 8C/637/2002-672 zo dňa 04.03.2014 rozhodol tak, že bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej vyporiadal tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej sumu 28.494,71 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Na opätovné odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením pod č. k. 6Co/528/2014-755 zo dňa 29.12.2014 predmetný rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vytkol, že sa nezaoberal pôvodom peňažných prostriedkov na vkladnej knižke „L.“, keďže žalovaná tvrdila, že tieto pochádzajú z úplatku, pričom žalobca tvrdil, že pochádzajú z jeho podnikateľskej činnosti a prikázal mu odstrániť tieto vzniknuté rozpory. Tiež súdu prvej inštancie uložil zaoberať sa otázkou, či tu je existencia okolností odôvodňujúcich výnimku zo zásady, že predmetom BSM môže byť len taký majetok, ktorý existuje ku dňu zániku tohto spoluvlastníctva, keďže preukázateľne sa finančné prostriedky na tejto vkladnej knižke ku dňu zániku BSM nenachádzali a vykonal dokazovanie za účelom zistenia, kto vykonal výbery z vkladnej knižky menšie ako 1.000.000,- Sk, keďže žalovaná žiadala vyporiadať celú sumu dotknutej vkladnej knižky „L.“, t. j. 2.000.000,- Sk. Poukázal aj na možnosť uplatnenia zásady disparity, ktorú musí súd prvej inštancie zväžiť.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že manželstvo účastníkov uzavreté XX.XX.XXXX bolo rozvedené dňom XX.X.XXXX rozsudkom pod č. k. 5C/1294/99-74 zo dňa 25.6.2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne pod č. k. 19Co/330/01-99 zo dňa 2. mája 2002. Listom zo dňa 11.6.2002 vyzval žalobca žalovanú na zaplatenie sumy 4.567.500,- Sk titulom vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zo zhodných výpovedí strán vyplynulo, že títo počas trvania manželstva nadobudli zo spoločných prostriedkov hnuťelné veci - stenu v obývacej izbe, jedáľenský stôl a 4 ks stoličiek, sedáciu súpravu béžovej farby, drevený štvorcový stolík, záclony s garnížou, koberec ružovo-hnedej farby, televízor zn. Y., elektrický svietnik s 12 sviečkami a dva malé elektrické svietniky s jednou sviečkou. Ohľadne posledne troch uvedených položiek - televízor zn. Y., elektrický svietnik s 12 sviečkami a dva malé elektrické svietniky s jednou sviečkou nakoniec strany v priebehu konania zhodne uviedli, že tieto nežiadajú vyporiadať. Ostatné vyššie uvedené hnuťelné veci boli ocenené znalcom J. S. J. Y., ktorý v znaleckom posudku č. XX/XXXX zo dňa 22.10.2012 určil všeobecnú hodnotu týchto hnuťelných vecí. Po podaní znaleckého posudku však žalobca poprel, že tie veci, ktoré znalec ohodnotil sú skutočne vecami, ktoré strany nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Napriek tomu, následne žalobca nenavrhol vykonať žiadne ďalšie dokazovanie na zistenie existencie, stavu a hodnoty vecí, ktoré by mali podľa neho skutočne patriť do bezpodielového spoluvlastníctva strán. Na druhej strane žalovaná po tom, čo žalobca poprel, že ohodnotenú veci sú vecami patriacimi do bezpodielového spoluvlastníctva strán uviedla, že ohodnotenú hnuťelnú veci nežiada vyporiadať. Súd vykonal znalecké dokazovanie na zistenie hodnoty podniku žalobcu, ktorý ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov vykonával činnosť advokáta, súdneho znalca a správcu konkurznej podstaty. Ustanovená znalecká organizácia B. v podanom znaleckom posudku č. XX/XXXX zo dňa 21. septembra 2010 určila, že všeobecná hodnota podniku žalobcu ku dňu XX.XX.XXXX (deň vzniku bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzatvorením manželstva strán) bola 5.553,36 eur /167.300,44 Sk/ a ku dňu XX.X.XXXX (deň zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozvodom manželstva strán) bola 12.180,28 eur (366.943,16 Sk). Prírastok kladnej hodnoty podniku žalobcu vyčíslila znalecká organizácia v intervale 199.642,72,- Sk až 234.084,- Sk s jeho najpravdepodobnejšou hodnotou stanovenou na 7.198,53 eur /216.863,- Sk/. Znalecká organizácia ďalej v podanom znaleckom posudku uviedla, že kúpna cena za predaj garáže a pozemku pod ňou S.. D. A. v účtovných závierkach žalobcu v rokoch 2001 a 2002 nefiguruje. Žalobca spochybnil uvedené závery znaleckého posudku, avšak jeho námietky znalecká organizácia podľa názoru súdu presvedčivo vyvrátila. Preto považoval súd skutočnosti vyplývajúce z vyššie uvedených záverov znaleckého posudku za preukázané. Uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1K 158/93 zo dňa 12.5.1994 a 22.10.2003, písomným vyčíslením odmeny správcu konkurznej podstaty, ktoré žalobca adresoval Krajskému súdu v Bratislave dňa 18.9.2003 a k tomu priloženými výdavkovými pokladničnými dokladmi bolo preukázané, že žalobca počas trvania manželstva so žalovanou vykonával

funkciu správcu konkurznej podstaty úpadcu Y. a to od 31.5.1994 do 9.2.2004. Za uvedené obdobie vyčerpal žalobca ako správca konkurznej podstaty zálohu na svoju odmenu v sume 3.392.286,- Sk. Zo správy L. zo dňa 11.10.2011 a výpisov z účtu žalobcu č. XXXXXXXX v tejto banke bolo preukázané, že počas trvania manželstva strán mal žalobca v uvedenej banke vedený účet č. XXXXXXXX, ktorý bol podnikateľský. Zo správy SK. zo dňa 13.10.2011 a výpisov z účtov žalobcu č. XXXXXXXX/XXXX a č. XXXXXXXX/XXXX v tejto banke bolo preukázané, že počas trvania manželstva strán mal žalobca v uvedenej banke vedené účty č. XXXXXXXX/XXXX a č. XXXXXXXX/XXXX, ktoré boli podnikateľské. Podľa správy, ktorú súdu podala T. dňa 22.01.2008, obsahu výberových dokladov z vkladnej knižky č. XXXXXXXX/XXXX (staré č. XX-XXXX-X) s názvom „L.“ u menovanej banky a zo samotnej predmetnej vkladnej knižky, ktorá je vo fotokópii súčasťou pripojeného spisu súdu sp. zn. 6C 795/00, predmetná vkladná knižka bola založená dňa 29.07.1996 s vkladom 2.000.000,- Sk. Z tejto vkladnej knižky boli uskutočnené nasledovné výbery: 14.8.1996 suma 50.000,- Sk, 18.9.1996 suma 1.500.500,- Sk, 16.12.1996 suma 150.000,- Sk, 24.03.1997 suma 290.000,- Sk a 17.04.1998 suma 25.700,- Sk. Keďže podľa vtedajších pokynov banky sa pri predložení anonymnej vkladnej knižky nepožadovala identifikácia výbercu, okrem výberu nad 1.000.000,- Sk, bol identifikovaný len výberca sumy 1.500.500,- Sk dňa 18.09.1996, ktorým bol žalobca. Žalobca nadobudol počas trvania manželstva do vlastníctva nehnuteľnosti - pozemok parcelu č. XXXX/XX a garáž súp. č. XXXX postavenú na tomto pozemku a to kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 23.04.1999, ktorá bola zavkladovaná do katastra nehnuteľností dňa 17.12.1997 pod č. V XXXX/XX. Žalobca je v kúpnej zmluve označený ako advokát a žalovaná vypovedala, že tieto nehnuteľnosti dostal ako odmenu za svoje služby advokáta. Uvedené nehnuteľnosti žalobca predal kúpnu zmluvou zo dňa 24.7.2001 S.. D. A. za kúpnu cenu 44.160,- Sk. Tieto skutočnosti boli preukázané uvedenými kúpnyimi zmluvami a výpisom z LV č. XXXX pre k.ú. B. zo dňa 17.9.2009. Žalovaná v konaní namietla neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 24.7.2001, keď žalobca podľa nej disponoval s majetkom patriacim do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez jej súhlasu. Z obsahu výplatných pásov žalovanej u spoločnosti D. za obdobie 4, 5, 6/1999 a uznesenia vyšetrovateľa PZ ČVS: N. zo dňa 20.12.2001 vyplynulo, že za uvedené obdobia bolo žalovanej vyplatených menovanou spoločnosťou 345.881,- Sk na mzde, z toho 320.000,- Sk formou zálohy. Tieto prostriedky sa na účte žalovanej v T. č. ú. XXXXXXXX, z ktorého výpisy sú súčasťou pripojeného spisu súdu sp. zn. 6C 975/00, nenachádzali, keď boli postupne spotrebované. Podľa výpisu z účtu žalovanej v B. č. ú. XXXXXXXX, ktorý je súčasťou pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 6C 795/00 bol stav na tomto účte ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov záporný. Z výpisu z LV č. XXXX pre k. ú. B. zo dňa 24.01.2012 vyplynulo, že žalovaná je výlučnou vlastníčkou bytu č. X v bytovom dome súp. č. XXXX na K. v TI. a k tomu prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu i pozemku, na ktorom je bytový dom postavený a to titulom kúpnej zmluvy, ktorá bola do katastra nehnuteľností zavkladovaná v roku 2006 pod č. L. Z výpovede žalovanej vyplynulo, že predmetný byt v čase, keď malo byť podľa tvrdení žalobcu investované do jeho rekonštrukcie, bol bytom vo vlastníctve mesta B.. Toto bolo potvrdené aj rozsudkami súdu č. k. 7C 773/00-67 zo dňa 11. októbra 2012, č. k. 7C 773/00-116 zo dňa 10. februára 2006 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co 7/03-92 zo dňa 28. novembra 2003, z obsahu ktorých vyplynulo, že predmetný byt mali strany konania počas trvania svojho manželstva iba v nájme, nie vo vlastníctve. Zo zhodných výpovedí žalobcu a žalovanej vyplynulo, že byt v B. na ulici Q., do ktorého rekonštrukcie malo byť podľa žalovanej investované zo spoločných prostriedkov strán, bol bytom družstevným, žalobca bol len jeho nájomcom a členské práva a povinnosti v bytovom družstve, s ktorými bol spojený nájom tohto bytu potom previedol na syna R.. Pokiaľ ide o byt v B. na V. ulici, o ktorom žalovaná tvrdila, že bol zakúpený z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva strán, výpovedami svedkov S.. D. A. a R. V. bolo preukázané, že tento byt zakúpili pre žalobcu jeho synovia za svoje prostriedky. Svedkyňa K. V. vypovedala, že predmetný byt sa kupoval pre žalobcu a kúpnu cenu doniesol jej vtedajší manžel R. V., syn žalobcu. Tento byt bol následne, ešte počas trvania manželstva strán, darovaný žalobcovi, ako to bolo preukázané darovacou zmluvou 26.11.1999, ktorá je súčasťou pripojeného spisu súdu sp. zn. 6C 795/2000. Žalobca vypovedal, že auto X. si kupoval v roku 1996 (rok nadobudnutia vyplynul z inventárnej karty HIM navrhovateľa) ako advokát, mal ho v účtovníctve a po jeho krádeži, asi v roku 1999, dostal poistné plnenie od Z., ktoré použil na akontáciu leasingu nového auta, ktoré zakúpil ako advokát a tiež ho mal v účtovníctve. Tvrdenia žalobcu o vedení auta X. v jeho účtovníctve advokáta boli potvrdené priznaním k cestnej dani za rok 1999, ktoré žalobca ako advokát k tomuto vozidlu podával, ďalej inventárnou kartou HIM č. X, na ktorej mal žalobca ako advokát toto vozidlo vedené. Z obsahu písomného splnomocnenia I. R. zo dňa 9.4.1999 vyplýva, že menovaný poveril členov predstavenstva spoločnosti D., aby žalobcovi vyplatili 200.000,-

Sk za poskytnutie právnej pomoci spoločnosti D. Podľa písomného vyúčtovania odmeny a nákladov právnej pomoci zo dňa 18.5.1999, ktoré žalobca adresoval spoločnosti D. žalobca vyúčtoval menovanej spoločnosti za právne služby odmenu 1.580.000,- Sk a náhradu nákladov 350.000,- Sk, teda spolu 1.930.000,- Sk s tým, že 1.150.000,- Sk mu už bolo poskytnuté vo forme zálohy a preto žiadal doplatiť od menovanej spoločnosti ešte 780.000,- Sk. Skutočnosť, že uvedená suma bola žalobcovi od spoločnosti D.. vyplatená potvrdila aj svedkyňa S.. Q. I., ktorá vykonávala pre menovanú spoločnosť účtovníctvo v roku 1999. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Nitra vyplynulo, že spoločnosť D. bola dňa 25.6.2004 vymazaná z obchodného registra po tom, čo súd zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku spoločnosti. Z obsahu uznesenia vyšetrovateľa PZ ČVS: N. zo dňa 20.12.2001 vyplynulo, že žalovaná počas trvania manželstva nadobudla akcie menovanej spoločnosti a po tom, čo zistila, že spoločnosť je zadĺžená, akcie odpredala tretej osobe. Podľa výpovede žalovanej akcie menovanej spoločnosti žalovaná odpredala za 100,- Sk. Podľa výpisov z účtu Nadácie K. u Z. č. XX-XXXXXXX/XXXX k 30.7.1999 bola na účte predmetnej nadácie suma kreditných položiek od začiatku roka 1999 do uvedeného dňa 110.263,09 Sk a suma debetných položiek 109.627,- Sk. Podľa výpisov z tohto účtu ku dňu 30.6., 31.8. a 31.10.2000 bol na tomto účte k poslednému z uvedených dátumov zostatok 135,53 Sk. Podľa výpisu z ďalšieho účtu Nadácie K. u Z. č. XX-XXXXXXX/XXXX k 4.8.1999 bola na účte predmetnej nadácie suma kreditných položiek od začiatku roka 1999 do uvedeného dňa 31,64 Sk a suma debetných položiek 109.578,05,- Sk. Podľa výpisu z tohto účtu ku dňu 28.11.2000 bol na tomto účte k uvedenému dňu nulový zostatok. Žalobca ďalej žiadal, aby súd doplnil dokazovanie ustanovením znalca, ktorý by ohodnotil investície zo spoločných prostriedkov do rekonštrukcie bytu na L. ulici v B.. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uvedený byt nadobudla žalovaná do vlastníctva až po zániku bezpodielového spoluvlastníctva strán a tento byt mali strany počas trvania manželstva len v nájme, dospel súd k záveru, že žalobcom tvrdené investície do rekonštrukcie tohto bytu nie je možné vyporiadať v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka, pretože ak skutočne došlo k žalobcom tvrdenej investícii, táto nešla do výlučného majetku odporkyne ale do majetku tretej osoby. Z tohto dôvodu súd znalecké dokazovanie na zistenie hodnoty takejto investície nevykonal. Z oznámenia T.. zo dňa 7.10.2013 vyplynulo, že vkladná knižka č. XXXXXXXXXXX/XXXX / staré č. XX-XXXXX-X(s názvom „L.“ u menovanej banky, na ktorej bol zostatok 285,20 Sk bola zrušená a uvedený zostatok vkladu bol ku dňu 31.12.2006 prevedený na štát. Čo sa týka výberov z tejto vkladnej knižky žalovaná poprela, že by niektorý výber uskutočnila ona a trvala na tom, že o existencii vkladnej knižky nemala vedomosť až do roku 2003. Žalobca nenavrhol súdu žiadny dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, že žalovaná z predmetnej vkladnej knižky vyberala peňažné prostriedky, pričom sfaľšovala jeho podpis. Trval na tom, že peňažné prostriedky v sume 1.500.500,- Sk, ktoré z vkladnej knižky vybral spoločne so žalovanou a minuli ich na spoločné veci. Na otázku súdu, na aké konkrétne veci boli tieto prostriedky použité žalobca nevedel odpovedať. Neskôr žalobca na tom istom pojednávaní uviedol, že uvedené peňažné prostriedky vybral z podnetu žalovanej, tá bola pri výbere s ním a peniaze mu po výbere zobrala. Ešte neskôr, na tom istom pojednávaní, žalobca uviedol, že peňažné prostriedky z predmetného výberu sa použili na nákup šperkov pre žalovanú. Na otázku súdu žalobca uviedol, že peňažné prostriedky 2.000.000,- Sk, ktoré boli vložené v roku 1996 na vkladnú knižku L. pochádzali z výnosov z jeho činnosti advokáta, znalca a správcu konkurznej podstaty. Na výzvu súdu, aby žalobca označil alebo predložil nejaký dôkaz o tomto svojom tvrdení tento uviedol, že takýto dôkaz označiť alebo predložiť nevie. Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu č. k. 8C/637/2002-557 zo dňa 9. apríla 2013 uviedol, že zo spoločných prostriedkov strán poskytli synovi žalovanej I. X. peniaze na kúpu jednoizbového bytu a požičali mu 30.000,- Sk na nákup motorového vozidla. Ako dôkaz týchto tvrdení označil výpoveď svedka I. X. vo veci sp. zn. 6C 795/00. Súd z uvedeného spisu zistil, že v uvedenom konaní vedenom na súde pod sp. zn. 6C 795/00 I. X. ako svedok vypočutý nebol. Zo súdneho spisu súdu sp. zn. 6C 795/00 oboznámil súd výpovede strán na pojednávaní dňa 21.4.2004, kde žalovaná predložila súdu vkladnú knižku s názvom L. a uviedla, že k nej nemala podpisové právo, nevedela k nej heslo a nemohla z nej čerpať prostriedky. Žalobca na tomto pojednávaní uviedol, že o tejto vkladnej knižke nemá vedomosť, nepamätá si ju a nič o nej nevie. Zo súdneho spisu súdu sp. zn. 6C 795/00 oboznámil súd aj vyjadrenia strán na pojednávaní dňa 19.5.2003, kde žalovaná uviedla, že počas trvania manželstva privolala na žalobcu asi 3-4 krát políciu pre nehody medzi nimi a že v domácnosti bývali medzi nimi scény. Žalobca na tom pojednávaní uviedol, že počas trvania manželstva podala na neho žalovaná asi 50-60 ústnych aj písomných trestných oznámení, policajti boli v ich byte asi 15 krát. Žalobca napriek uvedenému v tomto konaní pred súdom ďalej tvrdil, že so žalovanou žili počas trvania manželstva slušne a usporiadaným životom. Súd tiež vypočul žalovanú, ktorá vypovedala, že v období kedy sa vyberalo z vkladnej knižky L. žiadny majetok do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý by zodpovedal svojou hodnotou vybraným sumám, nepribudol. Nič hodnotné účastníci

nenadobudli. Ďalej uviedla, že so žalobcom už vtedy spolu dobre nežili, pretože žalobca ju fyzicky napádal a mali medzi sebou stále spory aj pokiaľ ide o ich deti, kedy žalobca neznášal jej synov. Podľa žalovanej tvrdenia žalobcu, že z ich spoločných prostriedkov si kúpil syn I. byt za 1.200.000 Sk nie sú pravdivé. Syn I. kúpil mestský byt, kde bol nájomcom od B. a to za zostatkovú cenu asi 13.000,- až 17.000,- Sk. Keď sa oženil tento byt predal a kúpil si iný B. byt, ale ani na kúpu tohto bytu strany neprispeli, pretože si naň bral hypotéku. Pokiaľ ide o prostriedky zo mzdy od spoločnosti D., tieto použila na bežné výdavky domácnosti, boli spotrebované, pretože žalobca nijako na domácnosť neprispieval. Žalovaná ďalej uviedla, že v podstate viedla advokátsku kanceláriu žalobcu, keď prijímala v kancelárii klientov, robila s nimi prvotné pohovory, hovorila im aké doklady si majú zabezpečiť, terminovala s nimi ďalšie schôdzky, tiež so žalobcom chodievala na výsluchy do väzníc, či k vyšetrovateľom, chodievala s ním na súdne pojednávania. Súd ďalej vykonal ohliadku na mieste samom, v byte žalovanej v B. na ulici L. X/X, kde ohliadol hnuťelné veci, ktoré ohodnotil znalec S.. Y. a ktoré sú podľa žalovanej vecami, ktoré podľa žalobcu patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalobca sa napriek tomu, že bol na obhliadku riadne a včas predvolaný obhliadky nezúčastnil s odôvodnením, že podal sťažnosť na zákonného sudcu k predsedníčke súdu a kým táto nebude vybavená, obhliadky sa nezúčastní. Súd po takomto ospravedlnení žalobcovi oznámil, že jeho ospravedlnenie neakceptuje ako nedôvodné a obhliadka sa v určenom termíne uskutoční. Napriek tomu sa žalobca obhliadky nezúčastnil. Pri obhliadke na mieste samom súd zistil, že sa v byte žalovanej nachádzajú hnuťelné veci, ktoré ohodnotil znalec S.. Y. v znaleckom posudku č. XX/XXXX. Súd ďalej zistil, že v byte ani v pivnici, ktorý k bytu patrí sa nenachádzajú žiadne iné hnuťelné veci obdobné veciam, ktoré znalec S.. Y. ohodnotil vo svojom znaleckom posudku. Žalobca na pojednávaní dňa 4. marca 2014 uviedol, že hnuťelné veci, ktoré súd ohliadol v byte žalovanej pri obhliadke na mieste samom a ktoré ohodnotil v podanom znaleckom posudku znalec S.. Y., nie sú tie veci, ktoré so žalovanou nadobudli počas trvania manželstva do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zároveň na dopyt súdu uviedol, že nemá žiadny dôkaz, ktorým by preukázal existenciu iných hnuťelných vecí, ktoré podľa neho patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Pokiaľ sa jedná o rekonštrukciu bytu v B. na ulici L., žalobca vo svojej výpovedi pred súdom dňa 29. októbra 2007 uviedol, že stavebné úpravy, ktoré sa v tomto byte robili stáli niekoľko desiatok tisíc slovenských korún. Žalovaná vo svojej výpovedi na tom istom pojednávaní poprela rozsah stavebných úprav uvádzaných žalobcom a v písomnom podaní súdu zo dňa 20.2.2008 /č.l. 61/ i vo výpovedi pred súdom na pojednávaní dňa 24. januára 2012 a 4. marca 2014 dokonca poprela, že by stavebné úpravy na uvedenom byte boli financované zo spoločných prostriedkov strán. Žalobca na výzvu súdu, aby označil alebo predložil dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o finančne náročnej rekonštrukcii uvedeného bytu uviedol, že takýto dôkaz nemá, ani ho nevie označiť. Žalovaná súdu predložila dohodu o vykonaní práce, ktorú s ňou uzatvoril žalobca dňa 31.5.1994 na funkciu jeho asistentky najneskoršie do 31.7.1994 a svoj list adresovaný žalobcovi zo dňa 17.6.1994, v ktorom ho žiada o vyplatenie odmeny za jej prácu. Z uvedených listín súd žiadne skutkové zistenia nevyvodil, keď listiny pochádzajú z obdobia pred uzatvorením manželstva účastníkov a k predmetu tohto konania nemajú žiadny vzťah. Žalobca navrhol, aby si súd z peňažných ústavov vyžiadal plnomocenstvá, ktorými splnomocnil žalovanú na dispozíciu s peňažnými prostriedkami na účtoch a pomocou ktorých žalovaná potom peňažné prostriedky vyberala. Na výzvu súdu, aby uviedol, ktorého majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý žalobca žiada vyporiadať, sa uvedený návrh na vykonanie dôkazu týka, žalobca uviedol, že nevie. Súd preto návrh žalobcu na doplnenie dokazovania nevykonal, keď vykonávanie dokazovania musí mať vždy vzťah ku konkrétnym skutočnostiam, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca napokon žiadal, aby mu súd poskytol lehotu na predloženie dokladov o výberoch z vkladnej knižky L., na ktorých je vidno, že dva výbery podpísala žalovaná jeho menom. Súd ani tomuto návrhu nevyhovel, keď písomné výbery z vkladnej knižky L. sa v súdnom spise na č.l. 53 až 58 už nachádzajú, boli predložené zo strany T. Súd po zrušení rozsudku č. k. 8C 637/2002-672 zo dňa 04.03.2014 v rozhodnutí odvolacieho súdu naznačenom smere doplnil dokazovanie, a to výsluchom žalovanej, svedkov J.. R. A. a L. Q. a oboznámením prehľadu zamestnancov žalobcu, objednávky č. XXXXXXXX zo dňa 29.09.1997, zálohovej faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 12.08.1998, výpisu z podpisového vzoru v T., vkladových lístkov L., zo dňa 31.08.1995, zo dňa 03.06.1996, zo dňa 06.06.1996, príjmových pokladničných pokladov zo dňa 15.06.1995, zo dňa 26.05.1995, zo dňa 14.07.1995, zo dňa 15.07.1995, faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 18.09.1996, výpisu z vkladnej knižky zo dňa 18.09.1996, servisného listu zo dňa 03.12.1996, faktúry č. XXX/XX zo dňa 29.11.1996, súpisu prevedených prác a dodávok za mesiac november 1996. Žalobca tvrdil, že žalovaná u neho nikdy nepracovala. Dovolil jej, aby s ním všade chodila ako jeho manželka, nie ako zamestnankyňa. Dovolil jej, aby za neho mohla čokoľvek podpisovať. Nikoho nezaúčala, písársku robotu robili asistentky, ktoré zamestnával. Splnomocnil ju na preberanie pošty a na zastupovanie v jednoduchých veciach. Dispozičné právo jej

dal na všetky účty a o všetkých jeho finančných prostriedkoch vedela, pretože s nimi disponovala. Aj keď nebola u neho zamestnaná, preberala za neho odmenu advokáta. Peňažné prostriedky z vkladnej knižky pochádzajú z jeho podnikateľskej činnosti a sumu 1.500.500,- Sk, ktoré z nej vybral, použil na nákup osobného motorového vozidla X. A., rekonštrukciu svojej kancelárie, rekonštrukciu bytu žalovanej na L. ulici a na nákup bytového zariadenia. Zdôraznil, že žalovaná nepreukázala, že by sa za trvania manželstva o nadobudnutie majetku zaslúžila. Jej nízky príjem by nepostačoval ani na jej živobytie. Živil ju a všetko platil. Tiež jej platil dve upratovačky. Žalovaná v rámci svojej výpovede naďalej zotrvala na tom, že o existencii vkladnej knižky L. nemala vedomosť až do roku 2003. Upresnila, že pôvodne mala za to, že peňažné prostriedky na tejto vkladnej knižke pochádzajú z úplatku, ale toto si preverila a zistila, že sa jedná o prostriedky vyplatené žalobcovi z konkurzu, kde pôsobil ako správca konkurznej podstaty. Za tieto peniaze si žalobca obstaral osobné motorové vozidlo X. A., prípadne aj byt na V. ulici v B.. Ona z tejto vkladnej knižky nikdy nevyberala. Peniaze mu boli vyplatené ako záloha z konkurzu, pričom žalobca si ich sám sebe vyplatil. Je to časť z celkovej odmeny 4.000.000,- Sk. Vyporiadať žiadala len sumu 1.500.500,- Sk, ktoré žalobca vybral. Zvyšok vyporiadať nežiadala. Zdôraznila, že bola so žalobcom denne v jeho kancelárii, písala návrhy, odvolania. Žalobca jej za to vôbec nič neplatil. Pomáhala mu až do roku 1999, kedy jej žalobca vykradol byt. Všade s ním chodila, sprevádzala ho od Y. až po Y., chodila namiesto neho do väznice. Mala dispozičné právo k účtu v T. asi 2 mesiace a vybrala sumu 50.000,- Sk asi v roku 1998, o čom žalobcu informovala. Žalobcovi pomáhala aj pri výkone funkcie správu konkurznej podstaty. Robila inventúru prácovne, našťudovala si celý zákon o konkurze a vyrovnaní a všetko žalobcovi radila. Zaučila 7 sekretárov. V domácnosti žalobca nerobil nič, spoločne nakupovali, ona varila a žehlila. Platila všetky náklady súvisiace s bývaním. Dodala, že kúpu vozidla X. A., ktoré si žalobca kúpil pre potreby výkonu jeho činnosti advokáta, je nutné posúdiť ako nadobudnutie majetku do výlučného vlastníctva z peňazí patriacich do BSM. Irelevantné sú tiež tvrdenia žalobcu o prerábke bytu žalovanej, nakoľko šlo o mestský byt a rekonštrukcii priestorov jeho kancelárie, ktoré mal v prenájme. Vyplatené peniaze z firmy D. spotrebovala na úhradu pôžičky E. V. za žalobcu a na úhradu nájomného a vedenie domácnosti. Časť z nich použila aj liečenie seba a svojho syna po ťažkom úraze. Z výpovede svedkyne L. Q. vyplynulo, že pracovala ako vedúca sekretariátu riaditeľa Y.. Žalobca v tomto podniku vykonával správcu konkurznej podstaty. Žalovaná s ním prevažne vždy chodila, nevedela uviesť, či žalovaná žalobcovi aj pomáhala, ale domnieva sa, že áno, nakoľko istý čas u žalobcu pracovala na základe dohody o pracovnej činnosti. Chodili spolu aj na pojednávania. Na inventúru v priemyselnom podniku počas konkurzu si nepamätá a nepamätá si ani, či jej žalovaná niekedy niečo diktovala. Niektoré návrhy si chystala sama a žalobca to len skontroloval. Párkrát sa stalo, že telefonovala domov k žalobcovi a k žalovanej, ale či zisťovala postup vybavovania nejakých vecí, si nepamätá. Z výpovede svedkyne J.. R. A. vyplynulo, že v Y.u vykonávala právu podnikového právника, a to až do vyhlásenia konkurzu. Keď začal konkurzu, prišiel žalobca aj so žalovanou a predstavoval ju ako svoju asistentku. V tom čase ešte neboli manželia. Nepamätala si, koľkokrát sa pri výkone činnosti správcu konkurznej podstaty žalobcom stretla so žalovanou. Vždy prišiel aj žalobca, nevie, akú úlohu zohrávala žalovaná. Z prehľadu zamestnancov žalobcu vyplýva, že žalovaná u neho nebola zamestnaná. Z objednávky č. XXXXXXXX zo dňa 29.09.1997 je zrejme, že žalovaná objednala opravu vozidla (objednávka je opatrená jej podpisom). Zo zálohovej faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 12.08.1998 vystavenej na meno žalobcu so sídlom J. X, Trenčín vyplýva, že žalobcovi bola fakturovaná záloha za opravu vozidla X. A.. Z. podpísala žalovaná. Z výpisu z podpisového vzoru T. vyplýva, že k danému finančnému produktu mala podpisový vzor aj žalovaná. Z vkladových lístkov L. zo dňa 31.08.1995, zo dňa 03.6.1996 a zo dňa 06.06.1996 vyplýva, že žalovaná vkladala peňažné prostriedky na účet žalobcu. Z príjmových pokladničných dokladov zo dňa 25.06.1995, zo dňa 15.06.1995, zo dňa 14.07.1995 a zo dňa 15.07.1995 vyplýva, že žalovaná prevzala peňažné prostriedky v mene advokátskej kancelárie žalobcu za ním poskytnuté služby. Z výplaty z vkladnej knižky vyplynulo, že dňa 18.09.1996 žalobca vybral sumu 1.500.500,- Sk. Z faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 18.09.1996 je zrejme, že žalobca ako advokát si kúpil vozidlo X. A. za sumu 660.767,80,- Sk. Zo servisného listu zo dňa 03.12.1996 vyplýva, že žalobca ako advokát si objednal opravu tohto vozidla. Faktúru podpísala žalovaná. Faktúrou č. XXX/XX zo dňa 29.11.1996 fakturovala spoločnosť R. T., T. žalobcovi ako advokátovi sumu 104.181,- Sk ako doplatok do celkovej sumy 206.774,99,- Sk za vykonané práce podľa priloženého súpisu. Z priloženého súpisu vykonaných prác vyplýva, že sa jednalo o stavebné práce - opravu sídla advokátskej kancelárie žalobcu.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 143, § 145 ods. 1, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150, § 40a Občianskeho zákonníka, s odkazom na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že strany sú bývalí manželia a ich manželstvo

trvalo od XX.XX.XXXX. Rozvedené bolo dňom XX.X.XXXX. Keďže manželstvo strán preukázane zaniklo dňa XX.X.XXXX rozvodom, zaniklo tým podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Pretože sa strany na vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedohodli, v zmysle citovaných ustanovení § 149 Občianskeho zákonníka vykonal toto vyporiadanie na návrh žalobcu súd, a to v zmysle zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania žalobca počas trvania manželstva vykonával profesiu advokáta, súdneho znalca a pôsobil tiež ako správca konkurznej podstaty. Podľa názoru súdu, ak z prevádzkovania týchto činností plynul žalobcovi nejaký zisk, tento patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov účastníkov. Pretože sa tento nedá určiť za každý jednotlivý deň trvania manželstva je súdnou praxou všeobecne prijímané, že podnik podnikajúceho manžela sa ohodnotí ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva a v prípade, že bude mať kladnú hodnotu, táto sa zahrnie do bezpodielového spoluvlastníctva za účelom jej vyporiadania. V danom prípade žalobca vykonával už uvedené profesie aj pred uzatvorením manželstva so žalovanou, a preto súd cestou znaleckého dokazovania určil hodnotu jeho podniku ako rozdiel medzi jeho hodnotou ku dňu uzatvorenia manželstva so žalovanou a ku dňu jeho rozvodu, teda zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Podľa znaleckého posudku, ktorý súdu podala ustanovená znalecká organizácia B. bol rozdiel medzi týmito dvomi hodnotami podniku navrhovateľa kladný a to 7.198,53 eur /216.863,- Sk/. Uvedú sumu je tak potrebné vyporiadať v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán. Ďalej súd zistil, že počas trvania manželstva strán boli na vkladnú knižku č. XXXXXXXXXXX/XXXX /staré č. XX-XXXX-X/ s názvom L. u T.. vložené 2.000.000,- Sk, z ktorých v konečnom dôsledku žalovaná žiadala vyporiadať len 1.500.500,- Sk, t. j. výber realizovaný žalobcom. Keďže ostatné výbery žiadna zo strán vyporiadať nežiadala, nevykonal súd ďalšie dokazovanie. Ohľadne pôvodu tejto sumy strany uvádzali počas konania rôzne tvrdenia. V konečnom dôsledku sa zhodli na tom, že pochádzali z podnikateľskej činnosti žalobcu, keď žalobca toto tvrdil opakovane a žalovaná nakoniec svoje tvrdenia ustálila na tom, že sa jedná o zálohu žalobcu za výkon funkcie správcu konkurznej podstaty. Tomu, že sa jednalo skutočne o prostriedky z podnikateľskej činnosti žalobcu, nasvedčuje aj tá skutočnosť, že tieto žalobca ďalej využíval na obstarávanie vecí súvisiacich z jeho podnikaním, napr. obstaranie vozidla X. A., príp. rekonštrukcia sídla jeho kancelárie. Na základe tohto zhodného tvrdenia strán dospel súd k záveru, že ak sa skutočne jednalo o peňažné prostriedky získané žalobcom z výkonu jeho podnikateľskej činnosti, zahrnul ich riadne do svojho účtovníctva a ako také boli potom zohľadnené v hodnote podniku, ktorá bola stanovená znaleckým posudkom vypracovaným v tomto konaní znaleckou organizáciou B... Vzhľadom k tomu mal súd za to, že nie je namieste osobitne túto sumu vyporiadavať. Pokiaľ žalovaná skonštatovala, že ak si žalobca za prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov obstaral vozidlo, ktoré slúžilo jeho podnikateľským aktivitám, toto treba považovať za použitie prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov na výlučný majetok žalobcu, potom v tejto súvislosti súd poznamenal, že je pravdou, že pokiaľ sú z výnosu podnikania získané veci slúžiace podnikaniu, stávajú sa výlučným vlastníctvom podnikajúceho manžela. Ide teda o použitie prostriedkov bezpodielového spoluvlastníctva manželov na oddelený majetok jedného z manželov, ktorý by mal na žiadosť druhého z manželov do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nahradiť. Ku dňu zániku manželstva by tak podnikajúci manžel mal podľa § 150 Občianskeho zákonníka vrátiť, čo zo spoločného bolo na tieto jeho veci (prípadne jeho podnikanie) vynaložené. Pritom však nemožno opomenúť, že vec, ktorá slúži len podnikaniu jedného z manželov, slúži aj na vytváranie ďalších výnosov, ktorými je bezpodielové spoluvlastníctvo manželov strán obohacované, ak sú tieto výnosy použité ku spoločným účelom (napríklad príspevok na spoločnú domácnosť, získanie vecí slúžiacich obidvom manželom, zaplatenie dovolenky a pod.). Rovnako tak by sa nemalo prehliadať, že cena vecí slúžiacich na podnikanie sa ich používaním (a vytváraním výnosov, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov) znižuje. Podnikanie je teda treba chápať ako činnosť, z ktorej výnosy patria obidvom manželom a ktorá obvykle slúži aj na získavanie hodnôt patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Potom však nemožno opomenúť ani výdavky a záväzky podnikajúceho manžela, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho podnikaním, nakoľko ich nemožno oddeľovať od podnikania, z ktorého má prospech aj druhý manžel. Z vyššie uvedeného potom vyplýva značná obtiažnosť vyčíslenia toho, čo by mal podnikajúci manžel nahradiť v prospech bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 150, vety druhej Občianskeho zákonníka. Zo sporu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemožno však urobiť vyúčtovací spor, v ktorom by sa dohľadávali jednotlivé výnosy a výdavky s ich účelovým určením spravidla bez možnosti dospieť ku spoľahlivým záverom. Riešením je preto povinnosť podnikajúceho manžela nahradiť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov takú čiastku, ktorá by sa rovnala pozitívnemu (kladnému) rozdielu medzi aktívami a pasívami jeho podnikania ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čo bude predstavovať cenu podniku. V

zmysle uvedeného teda námietka žalovanej neobstojí, keď akékoľvek výnosy a akékoľvek výdaje na oddelený majetok žalobcu pri výkone jeho podnikania sú zohľadnené práve vo vyššie spomínanom znaleckom posudku znaleckej organizácie B. ktorá jednoznačne stanovila hodnotu podniku žalobcu a tá sa stala predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Čo sa týka ďalších vecí, práv, či iných majetkových hodnôt, ktoré by mali patriť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán, súd takéto vykonaným dokazovaním nezistil. Strany sa v konaní zhodli na niekoľkých huteľných veciach, ktoré podľa nich boli nadobudnuté počas trvania manželstva a patria do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Po znaleckom ocenení takýchto vecí však žalobca poprel, že ocenené veci sú tie, ktoré označil ako veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na uvedenom stanovisku zotrval aj po tom, čo súd vykonal ohliadku predmetných huteľných vecí v byte žalovanej, kde okrem toho žiadne iné huteľné veci, ktoré by mohli zodpovedať popisu žalobcu nenašiel. Žalovaná následne už huteľné veci výslovne nežiadala vyporiadať a keďže žalobca súdu nenavrhol žiadny dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať nadobudnutie a existenciu ním tvrdených huteľných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, súd žiadne huteľné veci nevyporiadaval, pretože nebolo preukázané, že by tieto ku dňu rozhodnutia súdu existovali. Rovnako súd postupoval aj pokiaľ ide o televízny prijímač a svietidlá, ktoré pôvodne žalobca označil ako veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré žiada vyporiadať. Na pojednávaní dňa 9. apríla 2013 obe strany zhodne uviedli, že tieto huteľné veci nežiadajú v konaní vyporiadať. Pokiaľ ide o majetok, ktorý má byť v konaní ako majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov vyporiadaný, je súd návrhmi účastníkov konania viazaný. Nie je možné, aby predmetom vyporiadania urobil súd taký majetok, ktorý ani jeden z účastníkov nežiada vyporiadať. Preto súd televízor zn. Y. a svietidlo - elektrický svietnik s 12-timi sviečkami a dva malé svietniky s jednou sviečkou nevyporiadal. V konaní nebolo preukázané ani tvrdenie žalobcu, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán patria peňažné prostriedky nadobudnuté žalovanou zo spoločnosti Allegros, a.s. v sume 9.500.000,- Sk, ktoré je potrebné vyporiadať. Zo žiadneho dôkazu, ktorý súd v konaní vykonal nevplynulo, že by žalovaná takéto peňažné prostriedky niekedy nadobudla. Bolo preukázané, že z menovanej spoločnosti jej bola vyplatená mzda v celkovej sume dosahujúcej takmer 350.000,- Sk. Uvedené prostriedky však boli postupne skonzumované a na účtoch žalovanej sa ku dňu rozvodu manželstva strán nenachádzali. Sama žalovaná uviedla, že tieto peňažné prostriedky použila na vyrovnanie pôžičky za žalobcu a pre potreby domácnosti. Ak žalobca tvrdil, že tieto peňažné prostriedky žalovaná použila pre vlastnú potrebu, nepredložil o tom žiadny dôkaz. V konaní nebolo možné vyporiadať ani akcie spoločnosti D., pretože bolo výpoveďou žalovanej preukázané, že táto akcie menovanej spoločnosti predala ešte v roku 1999 za cenu 100,- Sk a menovaná spoločnosť je už dnes podľa výpisu z príslušného obchodného registra vymazaná z obchodného registra. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovanej, čo ďalšie patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán, uvádza súd nasledovne: Nehuteľnosti - pozemok parcelu č. XXXX/XX a garáž súp.č. XXXX postavenú na tomto pozemku nadobudol žalobca kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 23.4.1999. Túto zmluvu uzatváral žalobca ako advokát a sama žalovaná uviedla, že nehnuteľnosti získal ako odmenu za svoje služby advokáta. Takto uvedené nehnuteľnosti podľa § 143 Občianskeho zákonníka do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán nepatrili a nemôžu byť preto ako jeho súčasť vyporiadané. Aj v prípade, že by uvedené nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán patrili, ich vyporiadaniu bráni skutočnosť, že vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalobca tieto nehnuteľnosti odpredal kúpnu zmluvou S.. A.. Žalovaná síce v konaní namietala, že tak urobil bez jej súhlasu, avšak dispozícia s majetkom patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov len jedným z manželov, bez súhlasu druhého manžela, je relatívne neplatný právny úkon, ktorého neplatnosti sa musí dotknutý manžel dovolať voči všetkým účastníkom právneho úkonu /§ 145 ods. 1 v spojení s § 40a Občianskeho zákonníka/. Žalovaná sa neplatnosti uvedeného právneho úkonu, ktorým žalobca predmetné nehnuteľnosti odpredal S.. A. nedovolala aj proti menovanej a preto je potrebné naďalej považovať predmetný právny úkon za platný. Uvedené nehnuteľnosti by tak už nepatrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán. Súd podľa vykonaného dokazovania nemal za preukázané ani tvrdenie žalovanej, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán patrí aj byt v B. na V. C.. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tento zakúpili deti žalobcu a žalobca ho následne od nich nadobudol darom. Tento byt sa preto ako dar v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka stal výlučným vlastníctvom žalobcu a do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán nepatril. Rovnako tak tam podľa názoru súdu nepatrí ani poistné plnenie, ktoré mal žalobca dostať za krádež auta X. A.. Uvedené motorové vozidlo bolo podľa vykonaného dokazovania žalobcom účtované ako hmotný investičný majetok advokáta a tak bolo v jeho výlučnom vlastníctve. Poistné plnenie za jeho krádež žalobca podľa svojej výpovede použil pri obstaraní ďalšieho vozidla, ktoré nadobudol ako advokát a žalovaná súdu nepreukázala, že to tak nebolo. Toto poistné plnenie preto nebolo možné vyporiadať

v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov účastníkov. Rovnako nebolo možné prihladiť ani na tvrdenia žalovanej o investíciách žalobcu zo spoločných prostriedkov do nadácie K. a na štúdium syna žalobcu R. v zahraničí. Tvrdenú investíciu do štúdia syna žalobcu žalovaná nijako nepreukázala a súdu žiadny dôkaz na jej preukázanie nenavrhol. Čo sa týka tvrdenej investície do nadácie K., táto tiež nebola v konaní preukázaná, keď žalovaná len predložila výpisy z účtov tejto nadácie, z ktorých bolo možné zistiť len to, že na jednom z účtov nadácie bol v roku 1999 kreditný obrát 110.263,09 Sk. Uvedené však nijako nepreukázalo, že tento kreditný obrát bol tvorený nejakými peňažnými prostriedkami, ktoré by na účet vložil žalobca ani že sa jednalo o spoločné prostriedky strán. Podľa názoru súdu nebolo možné pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán prihladiť ani na peňažné odmeny, ktoré mal žalobca dostať, či už za právne služby pre spoločnosť D. a I. R. alebo ako správca konkurznej podstaty Y.. Je nepochybné, že tieto príjmy boli príjmami žalobcu ako advokáta a správcu konkurznej podstaty a preto ich nebolo možné vyporiadať samé osebe ale len ako súčasť podniku žalobcu ako advokáta, súdneho znalca a správcu konkurznej podstaty. Tento podnik žalobcu bol v konaní ohodnotený znalcom a jeho hodnota je predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán. Nakoniec súd uvádza, že v tomto konaní nebolo možné vyporiadať ani žalobcom tvrdené investície zo spoločných prostriedkov do rekonštrukcie bytu na L. ulici v B. a ani žalovanou tvrdené investície zo spoločných prostriedkov do rekonštrukcie bytu na Q. ulici v B.. Ani jeden z uvedených bytov nebol v čase trvania manželstva strán vlastníctvom niektorého z nich. Byt na L. ulici bol bytom nájomným, ktorý žalovaná nadobudla do vlastníctva preukázane až niekoľko rokov po zániku manželstva. Byt na Q. ulici bol zasa bytom družstevným. Akékoľvek investície do rekonštrukcie týchto bytov preto neboli prostriedkami, ktoré boli vynaložené z bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán na výlučný majetok niektorého z nich a tak ich nie je možné podľa § 150 Občianskeho zákonníka v tomto konaní vyporiadať. Na základe už uvedeného preto možno uzavrieť, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán patrí len hodnota podniku žalobcu ako advokáta, súdneho znalca a správcu konkurznej podstaty v sume 216.863,- Sk (7.197,53 eur). Po ustálení masy majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov pristúpil súd k jeho vyporiadaniu podľa zásad stanovených v § 150 Občianskeho zákonníka. Jednou zo zásad upravenou týmto ustanovením je zásada rovnosti podielov, podľa ktorej podiely oboch manželov sú rovnaké. Toto však neplatí bezvýnimčne a vo výnimočných prípadoch môže dôjsť i k porušeniu tejto zásady. Odklon od rovnosti podielov manželov (disparita) na majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je však namieste len za situácie, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zaistilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty. Pre úvahu súdu o rovnosti, respektíve nerovnosti podielov účastníkov v konaní o vyporiadanie spoločného majetku je významné, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. V danom prípade má súd za to, že uplatnenie odklonu od zásady rovnosti nie je dôvodné. Žalobca síce počas trvania manželstva vykonával funkciu advokáta, znalca a správcu konkurznej podstaty, z čoho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov plynuli nemalé príjmy. Tým bezpochyby vynaložil vysoké úsilie na zabezpečenie nadštandardnej životnej úrovne nie len seba ale aj žalovanej. Ako je už vyššie uvedené, zvýšené úsilie jedného z manželov musí smerovať nie len k zabezpečeniu majetku značnej hodnoty, ale aj k jeho udržaniu. V súdnej veci však bola väčšina príjmov spotrebovaná za trvania manželstva a ku dňu zániku manželstva, a tým aj ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, sa zachoval len majetok v hodnote 7.197,53 eur (hodnota podniku), čo nemožno považovať za majetok značnej hodnoty. Preto súd pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán vychádzal zo zásady rovnosti podielov a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 3.597,77 eur, čo predstavuje polovicu hodnoty podniku. Pre úplnosť súd dodáva, že ak by aj napriek tejto skutočnosti zohľadnil zvýšené úsilie žalobcu pri nadobúdaní majetku počas trvania manželstva, nemožno opomenúť, že na tomto sa do istej miery podieľala aj žalovaná, keď sám žalobca potvrdil, že ju splnomocnil na jeho zastupovanie v jednoduchých veciach (plnomocenstvo na č. I. 49 spisu). Taktiež sám žalobca predložil súdu listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že žalovaná vybavovala záležitosti týkajúce sa jeho podnikateľskej činnosti (obstaranie opravy vozidla, ktoré slúžilo potrebám advokátskej kancelárie, vklady peňazí na podnikateľský účet žalobcu, prijímanie odmeny za poskytnuté služby žalobcu ako advokáta). Z uvedeného možno vyvodit', že aj žalovaná sa podieľala svojou pomocou na nadobúdaní ich majetku. Nepodstatné je, že žalovaná počas trvania manželstva u žalobcu nebola zamestnaná. Práve naopak, to, že žalobcovi pomáhala ako jeho manželka (čo sám žalobca uviedol), posilňuje úvahu o tom, že sa o nadobudnutie majetku pričínila spolu so žalobcom, čiže aj v tomto prípade by participovala na nadobudnutom majetku rovnakým dielom ako žalobca. Záverom súd uvádza, že žalobca po tom, ako bolo súdom vyhlásené uznesenie o skončení dokazovania (pojednávanie zo dňa 30.01.2017), zaslal súdu podanie, v ktorom sa vyjadroval k meritu veci, na ktoré podanie však súd už nemohol prihliadnuť, nakoľko bolo učené oneskorene.

5. V odôvodnení záverom uviedol, že v priebehu konania vznikli výdavky štátu z rozpočtových prostriedkov v sume 780,16 eur, ktoré boli použité na vyplatenie znaleckých odmien ustanoveným znalcom v konaní, ktorá skutočnosť je zdokladovaná v súdnom spise bezprostredne po jej zrealizovaní, ktorý výdavok štátu posúdil ako účelne vynaložený a preukázaný, preto v konečnom dôsledku za aplikácie ust. § 470 ods. 1, 2 CSP, Článku 4 ods. 1, 2 Základných princípov CSP, § 148 ods. 1 O.s.p., § 259 CSP, § 255 ods. 2 CSP výrokmi II. a III. rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov konania štátu voči žalobcovi v rozsahu 50 % dôvodiac, že Civilný sporový poriadok neobsahuje výslovnú úpravu práva štátu na náhradu jeho výdavkov, ktoré platil, (t. j. či štát má, resp. nemá právo na náhradu výdavkov), preto o náhrade výdavkov štátu rozhodol súd v zmysle Článku 4 Základných princípov Civilného sporového poriadku, aplikujúc zmysel a účel ustanovenia § 148 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase rozhodnutia súdu a s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princíp právnej istoty a priznal štátu náhradu trov konania (o ktorých výške bude rozhodnuté v samostatnom uznesení podľa § 262 ods. 2 CSP) tak, že tieto bude znášať v polovici (50%) žalobca, nakoľko žalovaná bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov a súčasne rozhodol o nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal s poukazom na čiastočný úspech oboch strán v konaní.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov bude vyporiadané tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej sa prikáže v zmysle uznesenia zo dňa 13.10.2015 nábytok a zariadenie v kuchyni, t.j. chladnička, sporák, linka s nádobami a príborom v hodnote 4.979,09 eur, zariadenie kúpeľne a WC s vybavením v hodnote 1.991,64 eur, nábytok v spálni v hodnote 2.323,57 eur, nábytok a zariadenie v obývacej izbe v hodnote 3.983,27 eur, nábytok a zariadenie v ďalšej izbe v hodnote 1.659,69 eur, žalovaná bude povinná zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu tvoriacu 1-icu, t.j. 7.468,63 eur zo zariadenia a nábytku, nachádzajúceho sa v B. na ulici L. X, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žalobca nenadobúda do výlučného vlastníctva žiaden hnutelný majetok. Žalobcovi sa prikáže do výlučného vlastníctva suma 7.198,53 eur titulom zhodnotenia podniku, žalovaná bude povinná nahradiť polovicu finančných prostriedkov z prijatej mzdy 400.000,- Sk a zálohy 300.000,- Sk, ktoré jej boli vyplatené firmou D. za obdobie od 05.05. do 29.05.1999 v sume 350.000,- Sk, t.j. 11.617,87 eur, ktorú mzdu nevložila do spoločných finančných prostriedkov, ale použila ju na uspokojenie potrieb seba a svojho syna, bude povinná mu tiež nahradiť finančné prostriedky, ktoré vybrala z podnikateľského účtu žalobcu vedeného v T. vo výške 50.000,- Sk, t.j. 1.660,- eur a bude tiež povinná nahradiť finančné prostriedky, ktoré žalobca vložil zo svojich podnikateľských peňazí ako investíciu do bytu, ktorý užívala, užíva a bude jeho vlastníčkou vo výške 9.562,41 eur s tým, že súčasne žalovaná bude zaviazaná k povinnosti znášať aj trovy súdneho konania. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu znemožňujúceho žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva, existencia vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové a právne závery) namietal, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie sa odklonil od názoru vysloveného odvolacím súdom vo vzťahu k zásade vyjadrenej v ust. § 150 veta prvá Občianskeho zákonníka, keď stanovil rovnosť podielov majetku patriaceho do BSM na strane žalobcu a žalovanej, vo vzťahu k čomu poukazoval na uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 28.08.2013 a tiež zo dňa 29.12.2014, v ktorých rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že bude potrebné zaoberať sa aj prípadnou opodstatnenosťou rozdielnej výšky podielov účastníkov z hľadiska vyporiadania. On ako advokát a znalec, sa pričínil o celý majetok, žalobkyňa žila len zo starobného dôchodku, on ju živil a podporoval. Za celé obdobie sporu o BSM nepreukázala, že by sa bola zaslúžila, alebo pričínila o nadobudnutie spoločných vecí. Do spoločného majetku nevložila nič, ani svoju mzdu, ktorú mala vyplatenú v období roku 1999. Podľa jeho názoru preto neobstojí tvrdenie súdu, že žalovaná mu pomáhala, napr. že mu ako podnikateľovi obstarávala opravu vozidla, keďže nemala vodičské oprávnenie, on jej len dovolil, že môže všetko podpisovať a to aj napriek tomu, že bol vždy s ňou. Ako manželka sa nestarala o domácnosť, pretože on zabezpečil ženy, ktoré im upratovali, ona varila len sporadicky, pretože sa stravovali v jedálni, kde mal sídlo kancelárie a na služobných cestách. Dňa 10.02.2017 doručil súdu podanie, v ktorom opätovne poukazoval na znenie ust. § 150 Občianskeho zákonníka, na ktoré však súd v rozsudku neprihliadol. Uvedeným nesprávnym procesným postupom podľa jeho názoru došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Existenciu tzv. inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci vzhliadal v tom, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní pravdepodobne opomenul, že bolo

vydané uznesenie Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 13.októbra 2015, ktorým súd rozhodol, že pripúšťa zmenu návrhu s tým, že BSM účastníkov sa vyporiadava tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej sa prikazuje nábytok a zariadenie a žalovaná je povinná na vyrovnanie podielov zaplatiť žalobcovi sumu 7.468,63 eur a žalobcovi sa prikazuje do výlučného vlastníctva suma 7.198,53 eur titulom zhodnotenia podniku. K odvolaciemu dôvodu uvedenému v ust. § 365 ods. 1 písm. e/ O.s.p. uviedol, že súdu prvej inštancie postačilo vysvetlenie žalovanej, že vyplatené peniaze ako mzdu z firmy D. spotrebovala na úhradu jeho pôžičky, nájomného a vedenie domácnosti, časť z nich použila na liečenie seba a svojho syna po úraze, napriek tomu, že on prostredníctvom svojej zástupkyne namietal, že tieto finančné prostriedky spotrebované vzhľadom na krátkosť času nemohli byť, pričom žiadal žalovanú, aby súdu zdokladovala použité peňažné prostriedky v sume 350.000,- Sk, táto sa však vyjadrila, že to nevie zdokladovať, rovnako ako ňou uvádzané náklady na liečbu. Svoju mzdu tak nevložíla do spoločných finančných prostriedkov, ale použila na uspokojenie potrieb seba a svojho syna. Aj v tomto smere sa vyjadroval v dotknutom vyjadrení pred vyhlásením rozsudku zo dňa 10.02.2017, ktorým sa však súd prvej inštancie nezaoberal. K zostávajúcim dvom odvolacím dôvodom uvedeným v ust. § 365 ods. h/ a f/ CSP uvádzal, že pokiaľ súd uvádza v rozhodnutí, že nezistil žiadne hnutelné veci, ktoré by mali patriť do BSM, je pravdou, že mal vážne pripomienky k existencii hnutelného majetku a k jeho oceneniu, ktorý bol uvedený v uznesení súdu zo dňa 13.októbra 2015, avšak je možné, že vzhľadom na dlhé časové obdobie tento nespoznal, jeho hodnota pri obstarávaní bola veľmi vysoká. Zariadenie bolo obstarané podľa najnovšieho módného trendu, je tiež možné, že všetok hnutelný majetok darovala žalovaná svojmu synovi I. X., a preto ten, ktorý dokumentovala, nespoznal. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že zaobstaral drahý nábytok vyrobený na mieru, ktorým žalovaná disponuje a ktorý nebol vyporiadaný. Súd sa tiež nezaoberal jeho tvrdením, že počas manželstva sa realizovala rozsiahla finančne náročná rekonštrukcia, kde býva žalovaná na ulici L. X. Žiadal, aby bol prizvaný znalec z odboru stavebníctva, ktorý určí vynaložené finančné prostriedky na rekonštrukciu bytu a tým aj hodnotu bytu. Žalovaná byt odkúpila za minimálnu hodnotu a v súčasnej dobe, keby ho predávala, byt by mal značne vysokú cenu. Jeho finančnými prostriedkami tak zabezpečil zhodnotenie bytu žalovanej. Neobstojí tvrdenie, že zhodnocoval štátny byt. Dokumenty o rekonštrukcii pripojil do spisu. Súd prvej inštancie tiež nesprávne rozhodol o trovách konania, keď uviedol, že o náhrade bude rozhodnuté v samostatnom uznesení tak, že on ich má znášať, nakoľko žalovaná bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov. Nesprávne jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a tiež ustanovený právny zástupca, pretože pri svojej žiadosti o oslobodenie klamala, keď uvádzala, že nevlastní žiaden majetok. Pre posúdenie priznania oslobodenia od súdnych poplatkov sú rozhodujúce majetkové a sociálne pomery účastníkov konania, ako aj výška súdneho poplatku a povaha nároku. Žalovaná je vlastníčkou X.-izbového bytu, okrem toho fajčí, požíva alkoholické nápoje, navštevuje pohostinstvá, o čom svedčí aj výpoveď B. Q.. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania žalobca podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 14.06.2017 označeným ako „doplnenie odvolania zo dňa 20.03.2017“ predložil ďalší dôkazný materiál, a to faktúru č. XXXX zo dňa 10.03.1997, ktorá podľa jeho tvrdenia má preukazovať, že pokiaľ išlo o nevyporiadané hnutelné veci, bol to finančne nákladný nábytok zhotovený na mieru, ktorý dal vyhotoviť do bytu na ulici L. XXXX/X a žalovaná ho užíva.

7. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Podľa jej názoru súdu prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec tiež správne právne posúdil. Žiadne z tvrdení žalobcu uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia tak, ako to navrhuje žalobca. Súd správne ustálil, že v konaní o vyporiadanie BSM je potrebné prihliadnuť na kladný rozdiel hodnoty podniku žalobcu zistený znaleckým posudkom B. č. XX/XXXX vo výške 7.198,53 eur, z ktorého polovica patrí žalovanej. Samotný žalobca túto položku v rámci konania o vyporiadanie BSM nenamietal, nevzniesol žiadne konkrétne výhrady voči jej zahrnutiu do masy BSM. Napriek tomu, že súd prvej inštancie sa nestotožnil s jej tvrdením, že do masy BSM by mala byť zahrnutá aj suma 1.500.500,- Sk, ktorú žalobca bez jej vedomia a súhlasu vybral z vkladnej knižky na meno „L.“, vzhľadom na niekoľkoročné trvanie sporu, odvolanie proti rozsudku v tejto súvislosti nepodala, nakoľko má záujem, aby vec bola čo najskôr právoplatne skončená. Z vykonaného dokazovania nevyplývala žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala vyporiadanie BSM v zmysle tzv. disparity podielov, pre ktorý záver nepostačuje samotná skutočnosť, že jeden z manželov dosahoval vyšší príjem. Nebolo sporné, že žalobcovi počas manželstva žalovaná vytvárala potrebné zázemie a bola mu nápomocná pri výkone jeho advokátskej praxe. Pôsobila ako asistentka v jeho kancelárii, vykonávala podporné administratívne činnosti, terminovala klientov, chodila nahliadať do spisov, vystavovala účtovné doklady a pod.. Pokiaľ žalobca v konaní toto popiera, na posúdenie jej

pracovného pričinenia nie je podstatný formálny pracovný pomer, ale skutočnosť, že fakticky mu v práci pomáhala a doprevádzala ho, čo potvrdili aj svedkovia, najmä L. Q. a J.. A.. O tom, že ju žalobca poveril svojím zastupovaním pred štátnymi orgánmi a uvádzal ju ako odbornú pracovníčku svedčí aj plnomocenstvo zo dňa 08.03.1999, ktoré sa nachádza v spise, predložila tiež kópiu vizitky, ktorú jej dal žalobca vyhotoviť na funkciu asistentky správcu konkurznej podstaty v roku 1994. Rovnako podpisy na príjmových dokladoch, preukazujúcich úhradu advokátskych trov, svedčia o tom, že sa pravidelne zdržiavala na pracovisku žalobcu a vykonávala tam administratívne činnosti. Nie je teda pravdou, že by tam nevykonávala žiadnu pracovnú činnosť, ňou popísaná, preukázaná činnosť jednoznačne svedčí o tom, že vykonávala administratívnu časť chodu jeho advokátskej kancelárie (podpisovala tiež PPD, prijímala jeho pracovnú odmenu od jednotlivých klientov). Tvrdeniu žalobcu za týchto okolností, že ho sprevádzala v kancelárii len ako manželka, možno ťažko uveriť. Na takomto spôsobe spolužitia boli so žalobcom dohodnutí a obom im to vyhovovalo. Pokiaľ vo svojom odvolaní neustále poukazuje na uznesenie Okresného súdu Trenčín z 13.10.2015, ktorým na podklade jeho žaloby pripustil súd zmenu návrhu vo veci samej, v znení navrhnutom žalobcom, je zrejmé, že žalobca nepochopil význam a obsah procesného uznesenia súdu, ktorým sa ustaloval predmet konania a domnieva sa, že súd pochybil, keď jeho meritórne rozhodnutie nie je totožné s uznesením, ktorým sa pripustila zmena návrhu. Pokiaľ ide o investície do nehnuteľnosti na ulici L. a na ulici Q., stotožňuje sa so závermi súdu prvej inštancie pod bodom 59 v tom, že žalobcom ani ňou tvrdené investície nebolo možné vyporiadať, nakoľko ani jeden z bytov nebol v čase trvania manželstva vo vlastníctve niektorého z nich. Byt na ulici L. bol nájomným bytom, ktorý nadobudla do výlučného vlastníctva až niekoľko rokov po zániku manželstva a byt na ulici Q. bol bytom družstevným. Správne teda súd prvej inštancie ustálil, že akékoľvek investície do rekonštrukcie do týchto bytov neboli prostriedkami, ktoré boli vynaložené z BSM na výlučný majetok niektorého z manželov a na ktoré by bolo možné prihliadať pri ich vyporiadavaní postupom podľa § 150 OZ. Išlo o investície do cudzieho majetku. K údajným hnuťelným veciam tvoriacim masu BSM namietaným v odvolaní žalobcom uviedla, že je pravda, že tento pôvodne navrhoval vyporiadať hnuťelné veci a súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol, že vykonaným dokazovaním sa žiadne hnuťelné veci, ktoré by mali tvoriť masu zaniknutého BSM, nezistili. Strany sa síce zhodli na niekoľkých hnuťelných veciach, ktoré boli počas manželstva nadobudnuté a mali by patriť do BSM, po znaleckom ocenení týchto vecí však žalobca poprel, že tieto ocenené veci sú vecami, ktoré označil ako patriace do BSM, na ktorom stanovisku zotrval aj po tom, čo súd vykonal obhliadku predmetných hnuťelných vecí v jej byte na L. ulici, kde okrem týchto vecí žiadne iné veci zodpovedajúce popisu žalobcu nenašiel. Žalobca nenavrhol žiadny dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať nadobudnutie a existenciu ním tvrdených vecí patriacich do BSM. Súd prvej inštancie potom postupoval správne, keď žiadne hnuťelné veci nevyporiadaval, nakoľko nebolo preukázané, že by tieto ku dňu rozhodnutia súdu existovali. Je potom irelevantné dodatočné tvrdenie žalobcu produkované v odvolaní, že síce mal vážne pripomienky k existencii hnuťelného majetku a k jeho oceneniu, je však možné, že ich nespoznal vzhľadom na dlhšie obdobie, či prípadne, že tento hnuťelný majetok mala darovať žalovaná svojmu synovi I. X., z ktorého vyjadrenia je zrejmé, že sám žalobca nemá predstavu o tom, ktoré konkrétne hnuťelné veci žiada vyporiadať a už vôbec na podporu správnosti svojich tvrdení neprodukuje dôkazy.

8. Žalobca vo svojej replike na písomné vyjadrenie žalovanej k ním podanému odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava obsahu podaného odvolania, žalovaná počas celého súdneho konania klamala, protirečila si vo výpovediach a zavádzala súd. Konkrétne poukazuje na svedkyne Q. a A., ktoré mali vypovedať, že žalovaná mu pomáhala v kancelárii, ktoré však odpovedali „neviem“ a nie tak, ako to tvrdí žalovaná a v tomto začiatočnom období konkurzu, ešte ani manželmi účastníci neboli.

9. Žalovaná v duplike k replike žalobcu uviedla, že jeho vyjadrenie neobsahuje žiadne právne relevantné skutočnosti pre účely odvolacieho konania, obsahuje len ničím nepodložené tvrdenia žalobcu, ktorý sa domnieva, že si žalovaná počas konania protirečila a zavádzala súd. Bez právneho významu je hodnotenie svedeckých výpovedí L. Q. a J.. A., ktoré žalobca necituje v plnom rozsahu a vyberá z kontextu iba také pasáže, ktoré sa mu hodia. Z celkového obsahu oboch výpovedí vyplynulo, že žalovaná žalobcovi pri výkone jeho činnosti pomáhala a na takejto spolupráci boli dohodnutí. Opakovane navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

10. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

11. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

12. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

13. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

15. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

16. Vychádzajúc z obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ťažisko odvolacích námietok žalobcu smeruje proti ním tvrdým nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

17. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

18. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

19. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil tiež správne právne závery, na základe ktorých BSM strán sporu vyporiadal spôsobom uvedeným vo výroku jeho rozhodnutia. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo, podrobne a precízne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. §

220 ods. 2 CSP. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli svojvoľné, alebo zjavne neodôvodnené. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza:

21. V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka (§ 143 Občianskeho zákonníka). Zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (§ 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 (§ 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd (§ 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti (§ 150 Občianskeho zákonníka). Pri nadobudnutí vecí z prostriedkov patriacich jednak do BSM, jednak z osobného majetku niektorého z manželov, sa takto nadobudnuté veci stávajú predmetom BSM bez ohľadu na rozsah použitých prostriedkov z BSM. Súd sa pri vyporiadaní BSM môžu odchyliť od zásady, že veci zo zaniknutého BSM sa majú medzi účastníkmi rozdeliť tak, aby čiastka, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie jeho podielu, bola pokiaľ možno čo najnižšia, ak majú na to presvedčivé dôvody.

22. Žalobca vo svojom odvolaní namietal uplatnenie zásady rovnosti podielov na spoločnom majetku, nesprávne ustálenie masy BSM - konkrétne nevyporiadanie ním označených hnuiteľných vecí, tiež investícií do bytu na L. ulici č. X, ktorý je t.č. vo vlastníctve žalovanej a v konečnom dôsledku tiež mzdy, ktorá bola počas trvania manželstva poukázaná žalovanej z firmy D.

23. Vo vzťahu k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

24. Občiansky zákonník pri vyporiadaní BSM vychádza v zásade z toho, že podiely manželov na spoločnom majetku sú rovnaké, dáva však súdu možnosť, aby ich výšku určil aj v inom pomere. Hľadiská, z ktorých majú súdy pri určovaní veľkosti podielu vychádzať, podrobnejším spôsobom nevymedzuje. Preto je vecou úvahy súdov, aby na základe zisteného skutkového stavu v rámci vymedzenom ustanovením § 150 Občianskeho zákonníka, určili tiež inú výšku týchto podielov tzv. disparitu podielov na spoločnom majetku, samozrejme za predpokladu, ak budú zistené také skutočnosti, ktoré s takýmto záverom z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi, budú súladné. Odklon od rovnosti podielov manželov (disparita) na majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, je akceptovaný súdnou praxou za stavu, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zaistilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, pričom však je tiež významným, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Žalobca namietal, že on ako advokát a znalec sa pričínil o celý majetok, pričom žalovaná, ktorá žila zo starobného dôchodku, sa nezaslúžila, ani nepričinila o jeho nadobudnutie, čo podľa jeho názoru indikuje v prospech záveru o disparite podielov na spoločnom majetku.

25. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedenej odvolacej námietky privodiť v prospech žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd ani v najmenšom nespochybňuje, že žalobca vykonávajúci počas trvania manželstva činnosti advokáta, znalca a správcu konkurznej podstaty, z ktorých do bezpodielového spoluvlastníctva manželov plynuli nemalé príjmy, nesporne vynaložil zvýšené úsilie na zabezpečenie nadštandardnej životnej úrovne nielen seba, ale aj žalovanej, ako však správne konštatoval súd prvej inštancie, zvýšené úsilie jedného z manželov z hľadiska dôvodnosti odklonu od zásady rovnosti podielov na majetku, musí smerovať

nielen k zabezpečeniu majetku značnej hodnoty, ale aj k jeho udržaniu. V preskúmvanej veci však ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, bola väčšina príjmov spotrebovaná za trvania manželstva. Ku dňu zániku manželstva, a tým aj ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, sa zachoval len majetok v hodnote 7.197,53 eur (hodnota podniku žalobcu), ktorý nemožno považovať za majetok značnej hodnoty, čo neodôvodňuje žalobcom požadovanú disparitu podielov. Súd prvej inštancie v celom rozsahu správne pri riešení otázky, či je tu existencia dôvodov pre odklon od rovnosti podielov na majetku patriaceho do BSM zohľadnil tiež skutočnosť, ktorá v konaní z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynula, t.j. že žalovaná sa počas trvania manželstva podieľala na nadobúdaní spoločného majetku formou jej pomoci pri rôznych činnostiach spojených s výkonom činností žalobcu (vklady peňazí na podnikateľský účet žalobcu, prijímanie odmeny za poskytnuté služby žalobcu ako advokáta, samotný žalobca potvrdil, že ju splnomocnil na jeho zastupovanie v jednoduchých veciach, takže aj keď u neho nebola zamestnaná, ako uviedol samotný žalobca pomáhala mu ako manželka a touto formou, keďže na tomto spôsobe spolužitia boli nesporne dohodnutí, participovala tiež na nadobudnutí spoločného majetku. Bez dopadu na správnosť vyššie uvedeného záveru je námietka žalobcu, že svedkyne L. Q. a J.. A. priamo nepotvrdili, že žalovaná vykonávala pre žalobcu konkrétne pracovné činnosti, pretože jednak záver súdu prvej inštancie o činnosti žalovanej v prospech žalobcu nie je založený len na týchto výpovediach, ale tiež na vyjadrení samotného žalobcu, produkovaných listinných dôkazoch, pričom nemožno tiež opomenúť, že obe svedkyne vypovedali len vo vzťahu k činnosti žalobcu ako správcu konkurznej podstaty Y.. Navyiac, aj keď svedkyne nevedeli jednoznačne konkretizovať, či a aké činnosti žalovaná pre žalobcu vykonávala, z obsahu ich výpovede jednoznačne vyplýva, že žalovaná žalobcu prakticky neustále sprevádzala pri výkone jeho činnosti správcu konkurznej podstaty, chodievala s ním na pojednávania (svedkyňa L. Q. uviedla, že sa domnieva, že žalovaná žalobcovi pomáhala a svedkyňa J.. R. A. uviedla, že žalobca žalovanú predstavoval ako svoju asistentku). Vychádzajúc zo všetkých zistených skutočností, posúdiac tieto v ich vzájomných súvislostiach, nemožno vyhodnotiť záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti odklonu od zásady rovnosti podielov na majetku BSM účastníkov za iný, ako správny, s ktorým, ako aj s dôvodmi, na ktorých tento súd prvej inštancie založil, sa odvolací súd plne identifikuje, pričom žalobca si nesprávne interpretuje, že sa jedná o odklon od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, pretože odvolací súd uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa a posúdiť možnosť príp. disparity podielov na spoločnom majetku, avšak nevyslovil záväzný právny názor o splnení podmienok pre takýto žalobcom požadovaný postup, pričom v intenciách daných odvolacím súdom, súd prvej inštancie tiež dôsledne postupoval a zistené skutočnosti v celom rozsahu správne posúdil ako v prospech neho neindikujúce.

26. Rovnako ako nedôvodnú, vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalobcu o nezahrnutí do masy BSM a následnom nevyporiadaní ním označených hnutelných vecí. Je pravdou, že strany sa v konaní zhodli na niekoľkých hnutelných veciach, ktoré podľa nich boli nadobudnuté počas trvania manželstva a patria do ich bezpodielového spoluvlastníctva, avšak po ich znaleckom ocenení žalobca poprel, že ocenené veci sú tie, ktoré označil ako veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na čom zotrval aj po tom, čo súd vykonal ohliadku predmetných hnutelných vecí v byte žalovanej, kde okrem nich žiadne iné hnutelné veci, ktoré by mohli zodpovedať popisu žalobcu nájdené neboli. Žalovaná následne hnutelné veci výslovne nežiadala vyporiadať a keďže žalobca súdu nenavrhol žiadny dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať nadobudnutie a existenciu ním tvrdených hnutelných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, súd prvej inštancie postupoval správne, keď žiadne hnutelné veci nevyporiadaval, pretože ani nemohol, keďže nebolo preukázané, že by tieto ku dňu rozhodnutia súdu existovali. Pokiaľ v rámci odvolacieho konania žalobca v tomto smere produkované skutkové tvrdenia pozmenil v tom smere, že vzhľadom na odstup času si zrejme tieto hnutelné veci už nepamätal a predkladal nové dôkazy, ktoré majú svedčiť v prospech jeho tvrdení o ich nadobudnutí, či hodnote, tieto nie sú spôsobilé k odvolaciemu prieskumu z hľadiska toho, že neboli v súlade s tým, čo mohol žalobca právne významným spôsobom podľa § 366 CSP namietat. Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe na základe prednesených prejavov oboch strán sporu s prihladením na to, že žalobca bol vo vzťahu k preukázaniu existencie ním označených hnutelných vecí (keďže zistené veci poprel, že sú tie, ktoré nadobudol so žalovanou) pasívny, pričom v prvoinštančnom konaní mu nič nebránilo, aby v tomto smere dôkazy produkoval, či navrhoval ich vykonanie. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že strany boli v priebehu konania opakovane poučené podľa § 120 ods. 4 O.s.p., z obsahu zápisnice zo dňa 30.januára 2017 vyplýva, že po tom, ako ani jedna zo strán nevzniesla návrhy na doplnenie dokazovania, uznesením súdu prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené.

27. Z identických dôvodov nemá opodstatnenie ani odvolacia námietka žalobcu spočívajúca v ňom namietanom porušení práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), dôvodnosť ktorej

vzhladal v tom, že súd prvej inštancie sa nezaoberal skutočnosťami, ktoré produkoval v písomnom vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 13.02.2017, keďže toto bolo preukázateľne súdu doručené až potom, ako súd prvej inštancie uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené za predchádzajúceho správneho procesného postupu spočívajúceho v opakovanom, v priebehu konania danom poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a ako vychádzajúc z obsahu zápisnice zo dňa 30.januára 2017 po tom, ako ani jedna zo strán nevzniesla návrhy na doplnenie dokazovania, následne na čo uznesením súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie na 27.02.2017 za účelom vyhlásenia rozhodnutia.

28. Pokiaľ v súvislosti s hnutelnými vecami a tiež spôsobom vyporiadania BSM zvoleným súdom, žalobca uplatňuje tiež odvolaciu námietku spočívajúcu v tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP) dôvodnosť ktorej vzhlada v tom, že súd prvej inštancie hnutelné veci nevyporiadal a samotné vyporiadanie BSM vykonal v rozpore s jeho žalobným návrhom a to napriek uzneseniu zo dňa 13.10.2015 (č.l. 800), ani v tomto smere nemožno vzhladnúť dôvodnosť podaného odvolania, keďže vychádzajúc z jeho obsahu, súd v zmysle uvedeného uznesenia síce rozhodoval o pripustení zmeny žalobného návrhu uplatneného žalobcom, pokiaľ ide o okruh a spôsob vyporiadania BSM, avšak pri rozhodovaní o návrhu na vyporiadanie BSM, súd nie je viazaný návrhmi strán v tom smere, ako má vyporiadanie vykonať, ale je povinný zisťovať, čo patrí do BSM, keďže vyporiadanie sa týka celého majetku (pri vyporiadaní vychádza z kogentného ust. § 150 OZ). Pokiaľ teda v konaní nie je zistená existencia hnutelných vecí, či z vykonaného dokazovania vyplynie ustálenie masy BSM diferentne od okruhu majetku uvedeného v žalobnom návrhu, ktorý žiada žalobca v zmysle žalobného návrhu vyporiadať (ako tomu bolo tiež v posudzovanej veci), tieto logicky ani do vyporiadania zahrnúť nemôže.

29. Nedôvodne tiež žalobca namietal nevyporiadanie ním tvrdených vložených investícií do bytu na L. ulici č. X, ktorý je t.č. vo vlastníctve žalovanej. Prípadne aj vložené investície do rekonštrukcie tohto bytu neboli prostriedkami, ktoré boli vynaložené z bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán na výlučný majetok niektorého z nich a tak ich nebolo možné podľa § 150 Občianskeho zákonníka v tomto konaní vyporiadať, pretože ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, uvedený byt nebol v čase trvania manželstva strán vlastníctvom niektorého z nich, išlo o byt nájomný, ktorý žalovaná nadobudla do vlastníctva preukázateľne až niekoľko rokov po zániku ich manželstva. Vyporiadanie práv a povinností sa týka len vzťahov medzi manželmi a nijako nemôže zasahovať do práv a povinností tretích osôb.

30. Súd prvej inštancie rovnako správne posúdil (k čomu smeruje posledná vecná odvolacia námietka žalobcu), keď za nepreukázané považoval tvrdenie žalobcu, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán patria peňažné prostriedky nadobudnuté žalovanou zo spoločnosti D. v sume 9.500.000,- Sk, ktoré žiadal vyporiadať, keďže zo žiadneho dôkazu, ktorý súd v konaní vykonal nevyplynulo, že by žalovaná takéto peňažné prostriedky niekedy nadobudla. Pravdou je, že bolo preukázané, že menovaná spoločnosť jej vyplatila mzdu v celkovej sume dosahujúcej takmer 350.000,- Sk, ktoré prostriedky však vychádzajúc z výpisu z jej účtu boli postupne priebežne skonsumované a na účtoch žalovanej sa ku dňu rozvodu manželstva strán nenachádzali. Žalobca na svoje tvrdenie, že tieto peňažné prostriedky žalovaná použila pre vlastnú potrebu, žiaden dôkaz neprodukoval, pričom to bol jednoznačne on, nie žalovaná, koho vo vzťahu k tomuto tvrdeniu dôkazné bremeno zaťažovalo. Nedôvodne preto namietala naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust., § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ žalobca tvrdí, že žalovaná nepreukázala, že tieto prostriedky postupne použila na spoločné potreby, rovnako žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že suma ďaleko vyššia, ktorú preukázateľne vybral z vkladnej knižky „L.“, bola skonsumovaná počas trvania ich manželstva, pričom v tomto smere o.i. z dôvodu, že žalovaná nepreukázala svoje tvrdenie, že ich použil výlučne pre svoju potrebu, tieto prostriedky tiež neboli predmetom vyporiadania ich BSM.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, tak súd prvej inštancie správne ustálil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu patrí len hodnota podniku žalobcu ako advokáta, súdneho znalca a správcu konkurznej podstaty v sume 216.863,- Sk (7.197,53 eur), ktorú vychádzajúc z rovnosti podielu strán na spoločnom majetku, tiež zodpovedajúcim spôsobom vyporiadal.

32. V konečnom dôsledku ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalobcu smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým zaviazal žalobcu k náhrade trov konania štátu vzniknutých z titulu vyplatených znaleckých odmien v priebehu konania ustanoveným znalcom. Keďže z rozhodnutia vyplýva, že štátu bol priznaný nárok na ich náhradu voči žalobcovi len v rozsahu 50%, bez právneho významu sú jeho námietky týkajúce sa ne(dôvodnosti) priznania oslobodenia od súdnych poplatkov

žalovanej, keďže on k náhrade trov pripadajúcich na jej podiel 50% zaviazaný napadnutým rozhodnutím nebol.

33. Preskúmaním veci tak odvolací súd dospel k záveru, že ani jedna odvolacia námietka žalobcu nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Skutkovo totožné námietky ako v odvolacom konaní, produkoval v zásade žalobca už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa tento v celom rozsahu správne a dostatočne vysporiadal.

34. Odvolací súd záverom uvádza, že spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo, ako hodnotový systém, ktorý je spoločný pre všetky demokratické právne poriadky. Úlohou súdu je teda rozhodnúť spravodlivo v súlade s rímsko-právnou zásadou „ex aequo et bono“ (teda podľa slušnosti, spravodlivosti a dobra), so zmyslom ktorej zásady rozhodnutie súdu prvej inštancie nepochybné vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu korešponduje.

35. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdiť. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalobcom v odvolaní, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

36. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

37. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).